

зазначеній сфері для вирішення юридичних завдань в умовах суспільно-правових змін. Інститут судової експертизи в цілому розглядається як інструмент для виявлення найбільш загальних тенденцій та закономірностей розвитку сучасного доказового права, цивільного процесуального права в цілому, оскільки являє собою той засіб доказування, що динамічно розвивається та змінюється. Сучасна ситуація з проведенням судової експертизи об'єктів інтелектуальної власності дозволяє говорити, що отриманий досвід базується швидше на такому широко відомому методі дослідження, як метод проб і помилок. Така ситуація склалася, зокрема, з огляду на відсутність відповідних методик та рекомендацій щодо проведення судових експертиз. В той же час, судова експертиза об'єктів інтелектуальної власності з метою надання доказів по цивільних спорах вимагає розроблення методичних та методологічних підходів, затверджених в установленому законом порядку. [3, с.75-76].

На сьогодні в Україні існують об'єктивні причини для залучення до проведення експертних досліджень у сфері інтелектуальної власності експертів не за принципом їх установчої приналежності, а виключно за професійними якостями, здатністю кваліфіковано провести спеціальне дослідження, засноване на науково-практичних підходах і методах, та надати висновок, який зможе у повному обсязі виконати поставлене перед експертизою завдання та виступити належним доказом у цивільному процесі.

Необхідність удосконалення правового регулювання призначення та проведення судової експертизи у цивільному процесі, розроблення тактичних прийомів та принципів їх процесуальної обумовленості, рекомендації з підготовки матеріалів для проведення експертизи та оцінки судом її результатів – ці та інші питання роблять тему надзвичайно актуальною, підтверджують її практичне значення та залишають значний простір для подальших науково-прикладних досліджень даної тематики.

Бібліографічні посилання:

1. Цивільний кодекс України: Офіц. видання. К.:Ін Юре, 2019. 472 с.
2. Цивільний процесуальний кодекс України. К.: ВЕЛЕС, 2019. 228 с.
3. Дорошенко О. Ф. Судова експертиза в системі захисту прав інтелектуальної власності. *Збірник наукових праць «Питання інтелектуальної власності»*: Академія правових наук України, НДІ інтелектуальної власності. Випуск 2. Київ, 2005. С. 72- 78.

Лактіонова Валерія Володимирівна,
курсант другого курсу факультету підготовки фахівців для органів досудового розслідування Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Юніна Марина Петрівна,
кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри цивільного права та процесу факультету підготовки фахівців для підрозділів кримінальної поліції Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

ОХОРОНА ТА ЗАХИСТ ПРАВ ПАЦІЄНТІВ

Життя та здоров'я людини визнається найвищою цінністю суспільства в Україні. На законодавчому рівні охорона життя та здоров'я людей нашої країни є одним з пріоритетних напрямів нашої держави. Реалізація прав пацієнтів у галузі охорони здоров'я гарантується шляхом проведення державних заходів щодо охорони життя та здоров'я громадян, здійснення державного контролю в галузі охорони здоров'я. Наразі законодавство України у сфері захисту прав пацієнтів перебуває на самому початковому етапі – етапі формування.

Відповідно до ч.1 ст.49 Конституції України кожен має право на охорону здоров'я, медичну допомогу та медичне страхування [1]. Однією з глобальних проблем суспільства є проблема охорони здоров'я населення та покращення медичної допомоги. Населення України перебуває в несприятливих соціально-економічних умовах, тому одним з найважливіших завдань на сьогоднішній день є здійснення законодавчих заходів щодо створення належних умов для доступного для усіх громадян медичного обслуговування.

Ст. 284 Цивільного Кодексу України гарантує кожній особі право на надання їй якісної та безпечної медичної допомоги. Згідно з Постановою Кабінету міністрів України «Про затвердження Програми подання громадянам гарантованої державою безоплатної медичної допомоги» медична допомога – це вид діяльності, який включає комплекс заходів, спрямованих на оздоровлення та лікування пацієнтів у стані, що на момент її надання загрожує життю та здоров'ю пацієнта [2, 3].

Вивчаючи тему про захист прав пацієнтів необхідно звернути увагу на положення Лісабонської декларації щодо прав пацієнта, прийнятої 34 Всесвітньою асамблеєю ще у 1981 році. У цій декларації закріплюються наступні права пацієнтів: право на вільне обрання свого лікаря, на погодження та відмову від лікування після одержання адекватної інформації, пацієнт має право померти з гідністю, а також пацієнт має право на прийняти чи відхилити духовну та моральну підтримку, включаючи допомогу священнослужителя відповідної конфесії [4].

Права пацієнтів встановлюються у ст. 5 проекту Закону України «Про права пацієнтів в Україні», право на: рівний і справедливий доступ до медичної допомоги, безпеку та якість допомоги, фізичну та психічну цілісність і недоторканість, конфіденційність, дотримання норм медичної етики стосовно пацієнта, право на подання скарги і захист своїх прав [5].

Одним з найважливіших прав пацієнта є право на безпеку і якість медичної допомоги. Тобто медична допомога, яка надається пацієнтам, повинна задовольняти абсолютно всі їхні потреби. Але, на жаль, не завжди медична допомога відповідає саме цим принципам. На нашу думку, головним є встановити швидко правильний діагноз пацієнта. В сучасному світі існує досить багато розвинених технологій, які допомагають під час встановлення діагнозу пацієнта, а також призначенні лікування. Але для ефективного забезпечення права пацієнтів на якісну медичну допомогу, перш за все, треба належно підготувати медичних працівників.

Також варто зазначити про право пацієнта на конфіденційність. Згідно зі ст.286 Цивільного кодексу України кожна особа має право на таємне зберігання інформації про стан свого здоров'я, абсолютно про всі відомості одержані під час медичного обстеження та лікування особи. Інформація про стан здоров'я пацієнта не може бути розкрита без його згоди, як під час життя, так і після його смерті. До медичних працівників, які порушили право на конфіденційність та розголосили інформацію про пацієнта, буде застосовуватись відповідальність, у тому числі і кримінальна відповідно до ст. 145 Кримінального кодексу України [2].

Отже можна зробити висновок, що сьогодні в нашій країні застосовуються заходи щодо удосконалення правового регулювання охорони життя та здоров'я населення. Але, незважаючи на проведені заходи щодо покращення правового статусу пацієнтів, існує ще низка проблемних питань, які вимагають подальшого вдосконалення правового регулювання. На нашу думку, необхідно об'єднати зусилля медичних працівників та юристів щодо вирішення проблем, які виникають у сфері захисту прав пацієнтів, спрямувавши зусилля на удосконалення правового регулювання охорони здоров'я та визначення статусу пацієнта в Україні.

Бібліографічні посилання:

1. Конституція України від 28 червня 1996 р. *Відомості Верховної Ради України*.1996. № 30. Ст.141. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>
2. Цивільний кодекс України. *Відомості Верховної Ради України*. 2003. № 40-44. Ст. 356. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/tu/435-15>
3. Про затвердження Програми надання громадянам гарантованої державою безоплатної медичної допомоги: Постанова Кабінету Міністрів України від 11 липня 2002 року № 955. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/955-2002-%D0%BF>
4. Лісабонська декларація стосовно прав пацієнта, прийнята 34-ю всесвітньою асамблеєю від 01.10.1981 року. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/990_016

5. Про захист прав пацієнтів: Проект Закону України від 06.12.2007 року № 1132. URL: http://search.ligazakon.ua/1_doc2.nsf/link1/JF0VG00A.html

Магомедалієв Едуард Геннадієвич,
курсант другого курсу факультету економіко-
правової безпеки Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
Науковий керівник:
Круглова Ольга Олександрівна,
кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри цивільного права та процесу
факультету підготовки фахівців для підрозділів
кримінальної поліції Дніпропетровського
державного університету внутрішніх справ

ВИДИ ЦІННИХ ПАПЕРІВ В УКРАЇНІ ТА КРАЇНАХ ЄВРОПИ

Види будь-яких цінних паперів як і в Україні так і в країнах Європи мають важливе значення для правильної організації бухгалтерського обліку та господарського контролю, а особливо цінних паперів, адже існує безліч їх видів, що суттєво ускладнює роботу. Метою даної тези є порівняння та аналіз основних існуючих видів цінних паперів в Україні та країнах Європи та надати відповідні пропозиції систематизації їх для облікових цілей.

Цінні папери - грошові документи, що засвідчують право власності або позикові відносини, визначають відносини між особою, яка їх випустила, та їх власником і, як правило, виплатою доходу у вигляді дивідендів або відсотків, а також можливістю передачі грошових та інших прав, що виникають з цих документів, іншим особам.

Доктрина континентальної системи права поділяє цінні папери в Україні, на такі групи:

- грошові цінні папери (векселі, чеки, облігації тощо), в яких виражено право вимоги визначеної грошової суми;
- цінні папери участі (акції та їх різновиди), в яких виражено право участі в акціонерному товаристві або іншому господарчому товаристві;
- товарні цінні папери (коносамент, делівері ордер, варант та ін.), в яких виражено право на товар.

В країнах Європи доктрина містить іншу градацію видів цінних паперів природи і поділяє їх на групи:

- інвестиційні папери ;
- оборотні документи, що підтверджують право участі в акціонерному товаристві (акції) або відносини позики між їхнім власником (позикодавцем) і позичальником (облігації);
- торговельні папери;
- оборотні документи;
- вексель, чек, депозитний сертифікат;
- товаророзпорядчі документи;
- оборотні документи, подібні за своїми ознаками до товарних цінних паперів [1].

Отже, проаналізувавши класифікацію цінних паперів за в Україні та країнах Європи, ми бачимо певні розбіжності. Для порівняння візьмемо наприклад вексель. Як фінансовий інструмент вексель використовується як на товарному, так і на фондовому ринку. У першому випадку він опосередковує розрахункові відносини, у другому – інвестиційні[2, с. 19].

За активізації вексельного обігу на фондовому ринку України явно визначилися прогалини у вітчизняному законодавстві, яке регулює порядок випуску та обігу зазначених цінних паперів.

У той же час у країнах Європи, ставлення до векселя як інструменту шанобливе і довірче: у 2012 р. країни-члени ЄС у преддефолтному стані виходили на зовнішні ринки запозичень не з облігаціями, а з векселями, довіра до яких є вищою завдяки регулюванню їх міжнародним вексельним правом (з моменту прийняття Женевських конвенцій 1930 року до них не було внесено